

Néhány gondolat a budakeszi atyafiak testvéri segítsége margójára

A hivatalos beszámolókon túl engedtessek meg, hogy egy néhány gondolatot fűzzek ahhoz a segítséghez, amelyet az Önök odaadó adakozása és szervezése által nyújthatunk egyre több családnak, rászoruló, váratlanul nehéz helyzetbe kerül embernek. Bár adott esetben mi pusztán kézbesítők vagyunk, ebben a feladatkörben is nagy felelősség hárul ránk. Nagy érzékenységgel, a szükséges időben és helyen igyekszünk támogatást adni. Néhány családot most kiemelten is hadd említsek meg, akiknek különösen sokat jelentett ez a kéznyújtás. Igyekszem ezt úgy tenni, hogy túlságosan nem mélyedek bele a magánéletük megterheltségébe. Elsőként gyülekezetünk egyik legidősebb tagjáról, Etel néniről, aki túl a kilencvenen is hihetetlen szorgalommal dolgozott, fogta a portájuk három sarkát, mígnem egy váratlan baleset következtékbe a medencecsontját eltörte. A téli hónapokat sajnós ágyban töltötte, átesett műtéteken, nagyon nehezen viseli a tétlenséget. Roppant friss elmével, derűsen fogadott bennünket, bár kimondva-kimondatlanul nehéz helyzetbe került a család, amióta betegeskedik. Korábban is segítettünk már különböző módokon, de ebben a szituációban talán a legkézenfekvőbb az anyagi segítség.

A Szopó család is nehéz időszakon megy keresztül. Tibi bácsi betegségei, a feleségének az ágyhoz kötöttsége, a velük lakó unoka orvosi kezelése sok próbát jelentett a szűk keretből gazdálkodó családnak. Minden testi gyöngesége ellenére Tibi bácsi egyike azoknak, akik nem csak a lelki alkalmainkon vesznek részt, de minden gyülekezeti munkálatban is jelen volt. Túl a hetvenen is kitartóan dolgozik, de a gyógykezelések sokasága kimerítette a családi kasszájukat. Őket is támogattuk a legutóbbi programban.

Csaba bácsi ismerős arc lehet az Önök számára, hiszen éppen 20 éve, hogy presbiteri szolgálatban áll. Illetve most már leszerelt. Ugyanis egészségügyi állapotára való tekintettel nem vállalta a jelölést a legutóbbi tisztújításon. A csípőjében lévő kopás, a kiújuló szervi problémák miatt sajnós visszatérő vendég lett a helyi kórházakban. Az egyébként szorgalmas gazdaember így roppant nehéz helyzetbe került. Anélkül, hogy esetelném az ukrajnai egészségügy helyzetét, vagy a mindennapi megélhetés nehézségeit, annyit mondanék, hogy hálás szívvel fogadta a kapott támogatást, mivel épp felélték minden családi tartalékukat; Isten gondviseléséért éltek meg, hogy a lehető legjobb időben kaphatta meg ezt a segítséget.

Sajnos egy másik szolgatársunk is nehéz cipőben jár. Vagy fogalmazhatnánk úgyis, hogy nehéz lábbal. Miklós bácsi szintén volt presbiterünk, hosszú éveken át az egyik legodaadóbb, legaktívabb gyülekezeti tagunk volt. Sajnos az egészsége neki is váratlanul és nagy mértékben romlott meg. Fél évszázadot különböző traktorokon dőcögve sajnos óriási kopás keletkezett mind a gerincében, mind pedig a csípőjében. Évekig tűrte a fájdalmat, özvegyemberként talán jobban el is tudta rejtteni, hogy milyen kínokat él át, de a közelmúltban már felkelni is alig tudott, így beadta a derekát, és elkezdődött egy hosszabb terápia. A nyugdíj, amiből él, szinte semmire nem elég; így a barátok, szolgatársak ott segítenek, ahol tudtak. A mostani keretből őt is támogattuk, hiszen évtizedes hűsége, szorgalma, a gyülekezet életében való állandó részvétele példaértékű. Bízunk benne, hogy hamarosan ismét képes lesz mozogni, és újra láthatjuk a gyülekezet közösségében.

Utolsóként Zsuzsa néniről egy néhány szót. Az elmúlt évek sorozatos próbák elé állították őt és családját. Daganatos megbetegedése felborította addigi életüket. Egy nagyon komoly küzdelem van mögötte. Műtétek, sugárterápia, gyógykezelés. S míg ő napról napra erősödött, végül úrrá lett a betegségén, férjénél szintén rákot diagnosztizáltak, méghozzá rendkívül előrehaladott állapotban. Minden emberi segítség dacára hónapok alatt leépült, s végül hazaszólitotta őt Teremtő Ura. A testi küzdelem és a lelki terhek Zsuzsa nénit roppantmód megviselték, anyagilag ellehetetlenítették, ezért

láttuk jónak, hogy a mostani keretből őt is támogassuk. Hétköznapi, emberi sorsok ezek, mégis úgy hiszem, hogy mindazoknak, akik jó szívvel és odaóan támogatnak bennünket, talán ez a picit bepillantás a mi életünkbe, szolgálatunkba egy pozitív megerősítés lehet. Hiszen **„mindig szeret a barát, de testvérré a nyomorúságban válik.”** (Péld 17,17)

**Testvéri szeretettel:
Szimkovics Tibor
lelkipásztor**